

— Махнете го, махнете го! отведете го въ затвора! извикахъ сичкытъ.

И единъ поостъръ и по тънъкъ гласъ са чу надъ сичката обща глъчка.

— Е! сега вече имамы гладиаторъ за звѣря.

Напредъ борцы юнацы,
Напредъ, напредъ съ маждрацы
Съ гърды срѣщо гърды.

Каква голѣма радость!
Народътъ плененъ съ драгостъ
На зрѣлище върви.

Туй бѣше гласътъ на распутната пустакиян, на която бращолевеніята бѣхъ, както казахмы, толкози досадни на стареца Медона.

— Наистина! . . . наистина! . . . добръ случай за цирка извикахъ мнозина отъ множеството.

И виждаше са че тѣзи мысль одуши въ тѣхъ сѣко състрадателно чувство къмъ обвиняемыя. И младостта му и самата му красота служахъ само колкото за да покажътъ лицето като най-сгодно за звѣрската борба.

— Донесете нѣкои дѣски или докарайте колесница ако има наръжкы, за да ся положи мъртведѣтъ, рече Арбакъ. Неприлично е да са носи на просты рѣцѣ свещеникътъ на Изида като нѣкой закланъ гладиаторъ.

Послушны на тѣзь думы предстоящытъ положихъ мъртвья въ зпѣкъ на трѣвата и са затекохъ да търсѣтъ срѣдство за пренасяне за да не похващатъ тѣлото светотатственны рѣцѣ.

Когато множеството са разшава насамъ натамъ единъ челоуѣкъ спѣшно минаваше презъ него: той бѣ Олинеъ назоряннигъ и са намѣри предъ египтянина. Но първыйтъ му погледъ бѣ обрътнѣтъ съ ужасъ и съ несказанна скърбъ къмъ окървавеня мървецъ, на който са виждахъ знаковетъ на насилственна смъртъ.

— Убихъ та! рече въ себе си Олинеъ, такъвзи край има твоята ревность! да не бы злодѣйцытъ сѣ открили благородното ти намѣреніе и съ смъртъта ти отстранихъ собственнатѣ си постыдность?

Той отведе лицето си отъ ужасното зрѣлище и очитъ му са срѣшнѣхъ направо съ очитъ на египтянина.

И отъ лицето и отъ лекъ единъ трепетъ виждаше са че Християнингъ осѣщаше ужасъ и омързеніе къмъ насрѣшныя ся, на ко-